Mihai Pricop
Metastază

Lexmian Dalin studia cu o atenţie neobişnuită răsăritul la adăpostul ferestrei termoizolante a biroului prezidenţial. Ar fi dorit să descopere în el frumuseţea şi spectaculozitatea descrise în cărţile din secolele trecute. Se părea însă ca vremurile acelea aparţinuseră unei lumi ficţionale. Îi era practic imposibil să-şi imagineze efectele cromatice despre care citise – răcoarea dimineţii – roua. Nimic din toate acestea nu exista în realitatea sa blestemată.

Afară lumina explodă deodată, violentă, reflectată straniu de norii de noxe din atmosferă. Peisajul ruinelor – creaţie a misterioasei avalanşe de cutremure ce distrusese toate mega-oraşele lumii – se dezvălui în toată splendoarea sa apocaliptică. Orizonturile gri se lăţiră obosite şi hidoase peste deşertul de moloz, asemeni unor amante consumate care te îmbie la orgia cea de pe urmă. Razele fierbinţi se prăvăliră ca o ghilotină asupra Pământului muribund, strivind parcă aerul sub focul iadului solar.

Lexmian ştia că în acele momente totul se transforma într-un halucinant teatru de război. Oamenii de aici începeau lupta pentru locurile din adăposturile parasolare, în timp ce în alte colţuri ale planetei, odată cu lăsarea nopţii, lumea recucerea ţinuturile deşertice în căutare disperată de hrana.

Din anticameră se auzi vocea impersonală a secretarei:

– Domnul prim-consilier vă aşteaptă în biroul dumneavoastră. L-am introdus la insistenţele dumnealui. Sper că nu vă deranjează, domnule preşedinte.

— Nu, nicidecum, urmă răspunsul mormăit. Imediat, uşa biroului glisă, făcând loc preşedintelui Valconis, un bărbat cu o înfăţişare parcă prea nevinovată pentru funcţia ocupată.

— Ai venit cu raportul pe ultimele douăzeci şi patru de ore? începu direct Valconis conversaţia, uitând să-şi mai salute vechiul prieten.

În loc de răspuns, Lexmian îi arătă dosarul de pe masă, apoi începu a înconjura tăcut camera, cu paşi măsuraţi. Preşedintele îl

urmări nedumerit câteva clipe, după care reluă: – Spune-mi, te rog, ce probleme urgente avem?

— Principala problemă ar fi cutremurul din Caucaz. După primele estimări sunt peste o sută de mii de morţi. Am pierdut şi doisprezece adăposturi parasolare.

— Aplicăm procedura standard. Evacuăm zona de supravieţuitori şi o incendiem cu napalm.

— Şi după aceea? Rezervele de napalm sunt pe sfârşite, iar resurse pentru a face altele nu mai avem.

— Deocamdată nu avem altă soluţie! Zona este prea apropiată de regiuni populate şi nu ne putem asuma riscul vreunei molime. Pe viitor, nu ştiu ce vom face. Nici nu pot să mă gândesc. Şi aşa nu facem altceva decât să supravieţuim de pe o zi pe alta. Se duce totul dracului, iar noi nu avem nicio soluţie. Nu mai putem impune nicio ordine. Pe zi ce trece e mai mult haos, mai multă isterie. Şi cred că şi fiecare dintre noi, cei care încercăm să mai facem câte ceva, suntem la limita anduranţei.

Lexmian nu spuse nimic. Poate pentru că şi el simţea acelaşi lucru, iar dacă ar fi adăugat ceva, ar fi fost de prisos.

— La naiba, aproape scuipă cuvintele printre dinţi Valconis. Transmite hotărârea asta în teritoriu.

Prim-consilierul încuviinţă dând din cap şi continuă să măsoare încăperea cu paşi încordaţi. Valconis pricepu că în spatele tensiunii acestuia era ceva mult mai delicat decât îşi închipuise la început. Bănuia că îl vizează în mod direct. Încă o decizie tranşantă? Se săturase de ele, ba chiar ajunsese să fie înspăimântat de ele. Parcă toate aceste decizii îi duseseră la pierzanie. Nu era cu siguranţă o calitate pentru un lider. De fapt, dacă se gândea bine, nu mai ştia care dintre ei doi era adevăratul conducător. Pe de altă parte, observă că, de această dată, chiar şi Lexmian era indecis.

În tot acest timp, preşedintele era la rândul lui studiat. Cei doi păreau a se transforma în doi gladiatori, care se tatonează reciproc. Situaţia tindea să devină penibilă, când Lexmian se hotărî să atace şi introduse în computerul de pe birou un CD. Câteva comenzi vocale şi pe monitor începu să se deruleze textul unui proiect pe care Valconis îl recunoscu imediat. Prim-consilierul nu îi lăsă nicio clipă de răgaz,

atacând iarăşi pe un ton grav, ultimativ: "Trebuie să ne gândim la viitor. Trebuie să ordoni "Marea călătorie".

Ei erau Maeştrii. Experimentau şi analizau. Atât. De data asta însă parca era altceva. Nu putea să fie indiferent la ceea ce observa.

„Maestre, starea pacientului este din ce în ce mai grava. Ritmul fracturilor în structura a atins o valoare limita. Concentraţia de minerale vitale este aproape nula. Iar în zonele parţial sănătoase au migrat grupuri masive de celule cancerigene". „Ştiu. E foarte clar ca s-a instalat metastaza". Nici nu era mirat. Acesta trebuia să fie rezultatul firesc. Încet-încet aveau să dispară şi entităţile cancerigene odată cu moartea lentă a probei. Îşi făcuseră datoria de călăi. Iar din câte se părea, nici de data aceasta nu avea să apară ceva neprevăzut sau spectaculos.

Lupatin scormonea de zor în măruntaiele bolnave ale Pământului, alături de alţi două sute de oameni, simţind că participa la un linşaj organizat. O teamă inexplicabilă îi întindea nervii până la limita de rupere. Teama de acest gigant pe care îl sfârteca. Teama că, aşa grav rănit, în agonia lui, s-ar putea ridica hrănit de orgoliu (auzi la el: orgoliu?!) şi i-ar strivi pe toţi, ca pe o adunătură de gâze rătăcite.

Nu putea să înţeleagă cum reuşise Guvernarea să ţină secret mamutul ăsta de mină. O imensitate găunoasă, cât o ţară, aflată la mama dracului, unde fuseseră trimişi să scoată nişte minereuri minune, ale căror nume nici nu le putea pronunţa. Şi când se gândea că până mai ieri crezuse orbeşte în gogoşile cu epuizarea resurselor. Încă zece mine ca astea, păstrate pentru zile negre, şi lumea o mai ducea preţ de vreo sută de ani.

Totuşi, ritmul de exploatare a minei îi cam dădea de gândit. Ce naiba făceau cu atât minereu deodată? Şi pentru ce dăduseră acel jurământ al tăcerii? Unde mai pui că îi păzeau şi o mie de miliţieni ce asigurau respectarea jurământului. Cum ieşeau din front, cum te pricopseai cu o gaură în plus.

"În definitiv, ce mă tot gândesc eu la toate astea?", se întrebă Lupatin revoltat. Avea un loc unde să mănânce şi să se adăpostească de soare, deşi muncea pe brânci. Ori asta ar fi trebuit să fie îndeajuns. Însă nu putea să nu se frământe, când toată lumea spunea că se pregăteşte ceva ce va schimba soarta tuturor. Erau tot felul de zvonuri printre mineri, care de care mai gogonate. Unii spuneau chiar ceva de plecarea

de pe Pământ. Bine, dar unde aveau să se ducă. Şi, la urma urmei, de ce i-ar fi păsat de destinaţie, atât timp cât avea speranţa că poate scăpa de aici? Vorba aia – "mai rău ca pe Pământ, numai în Iad poate fi" – aşa că, pentru el personal, unde aveau să ajungă nu prea avea de ce să conteze.

Iar dorinţa aprinsă de a pleca departe sporea în el cu atât mai mult cu cât creştea şi teama de monstrul pe care îl zgândărea cu pickhammer-ul. Mai ales de când cu nenorocitele astea de cutremure, te pândea moartea la tot pasul. Totuşi, trimisul preşedintelui, însuşi prim-consilierul Lexmian Dalin, le prezentase structura antiseismică a minei, asigurându-i că era proiectată de cei mai buni ingineri geofizicieni. Şi dacă al doilea demnitar din ierarhia republicii îndrăznise să coboare în mină, printre lucrători, însemna că grota asta ultramodernă chiar era sigură.

Cu toate acestea, el avea impresia că totul în jurul lui e plin de viaţă şi că de data asta nimic nu-i va mai salva de furia planetei. Câteodată parcă îi simţea tresăririle nervoase şi aştepta ca totul să se năruie. Erau ca un roi de ţânţari ce storceau un muribund de ultimele picături de sânge, stârnindu-i mânia disperării. Aşa simţea Lupatin.

Ceea ce nu aşteptase se petrecea totuşi. Reacţia aceea bruscă distrusese întinderi considerabile de ţesut cancerigen.

„Este extraordinar, Maestre". „Da, dar structurile sunt definitiv distruse. E un drum fără putinţă de întoarcere. O răzbunare sinucigaşă şi atât". Nu putea spune că era deziluzionat. Nu avea voie să fie. Dar poate că, dacă reacţia aceea ar fi avut rezultate nescontate, ar fi fost o lecţie instructivă care le-ar mai fi modulat orgoliile de zei.

Căldura infernală câştiga teren în lupta cu tehnologia. Totul părea să se dilate, numai timpul se comporta invers, grăbindu-şi curgerea secundelor.

Oare de ce dracu' fusese atât de blestemat să se nască chiar în zorii Apocalipsei, ba chiar să mai conducă şi o turmă de oameni descreieraţi spre o pierzanie lentă.

Valconis era sigur că, de la catastrofa din Madagascar, Pământul însuşi, aflând de tentativa lor de evadare, îşi propusese cu orice preţ să-i oprească. Manipula atât spaţiul cât şi timpul, totul doar ca ei să nu plece, să ispăşească până la capăt... Nu era paranoia, ci adevărul gol-goluţ, aşa cum pretinsese şi amărâtul acela de – cum îl chema?...

Lupatin! Nimeni nu-i dăduse crezare atunci când, cuprins de o panică isterică, încercase zadarnic să fugă din mina din Madagascar, predicând sus şi tare ca Pământul vrea să-i ucidă. Trupele de miliţie îl arestaseră şi-l împuşcaseră imediat. Doar două zile mai târziu Madagascarul se scufundase inexplicabil în adâncuri, apele clocotite înghiţind singura mină de pe suprafaţa Terrei şi, odată cu ea, o mie cinci sute dintre cei mai buni oameni.

Acum, pe fata tuturor celor rămaşi oameni – neabrutizaţi încă de foame şi caniculă – se citea o spaimă ascunsă, pe care nu îndrăzneau să şi-o recunoască pe deplin. Spaima că Lupatin nu fusese nebun de-a binelea şi că, de fapt, avusese dreptate. Singur Valconis recunoştea că ajunsese să creadă în ceea ce părea iniţial o fabulaţie a unui descreierat. Pământul era al dracului de viu şi se transformase în inamicul lor cel mai înverşunat.

Preşedintele reacţionase în timp util, restructurase "Marea călătorie" la o zi după dispariţia Madagascarului şi începuse o cursă contra cronometru de îndeplinire a proiectului. În timpul acesta, un adevărat val de moarte venea înspre ei şi se părea că nu aveau nicio şansă de a-l evita. Cataclism după cataclism, inundaţii de proporţii neverosimile curmau zeci de mii de vieţi în fiecare zi. Adunaseră un nucleu de oameni foarte dur selecţionaţi, apoi începuseră pregătirile de plecare. Ascunşi în adăposturi, fără a le mai păsa de condamnaţii de afară. Nu mai conta nimic altceva decât să plece teferi spre satelitul lui Jupiter. Încă puţin. Câteva ore. Doamne, cât putea să urască numărătorile inverse! Şi totuşi, nu mai era mult. Dacă nu cumva aveau să primească lovitura de graţie chiar acum. Până şi ziua aceasta părea să treacă prea repede faţă de viteza lor de reacţie.

Lexmian năvăli ca un bezmetic în biroul lui Valconis, întrerupându-i acestuia şirul gândurilor.

— Suntem gata. Simularea a avut succes. Peste două ore suntem gata de lansare, chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

— Perfect, făcu Valconis cu o uşurare aproape disperată. Distribuie oamenilor sarcinile şi asigură-te încă o dată că ştiu instructajul.

Fostul prim-consilier al răposatei republici aprobă repezit, aproape robotic, şi ieşi grăbit. Valconis mai privi o dată peisajul

terestru, sperând că este pentru ultima oară. Se simţea jucând rolul unui şobolan care o şterge de pe vasul avariat.

„Am notat momentul decesului. În privinţa planetei ne-am luat de o grijă. Dar cu..."

„Exact."

Trebuia să ia o decizie în legătură grupul de celule cancerigene migrate în spaţiu. Se părea că erau mult mai bine organizate social decât cele din eşantioanele experimentate anterior, şi mult mai periculoase.

„Maestre, le putem anihila în spaţiu oricând doriţi. Trebuie doar să aprobaţi". „Nu – nu se poate – Nu distrugeţi entitatea canceroasă. Recoltaţi-o fără să-i aduceţi daune în structura fiziologică". Oare era bine? De acum nimic nu avea să-i mai deştepte din visul lor de zei. Aveau o armă planetară prea puternică. Se gândea că va veni o vreme când i-ar putea distruge chiar şi pe ei. Dar nu avea de ales.

„Repet: nu distrugeţi entitatea canceroasă".